

Arrest

nr. 115 533 van 12 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DE WINTER en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pashtoun, bent u 18 jaar oud en bent u geboren in het dorp Terelei van het district Chaparhar van de provincie Nangarhar. U heeft daar steeds gewoond samen met uw ouders en uw oudere broer. U bezit de Afghaanse nationaliteit.

In Afghanistan liep u nooit school maar ging u wel elke dag naar de Koranlessen in de lokale moskee. Uw vader gaf ginds ook les aan de kinderen van uw dorp. In uw dorp had de Taliban de macht en steunden de meeste inwoners hen ook.

Een drietal maanden voor uw vertrek uit Afghanistan begon uw broer te werken voor de Afghaanse autoriteiten. Hij bleef telkens voor een maand weg en kwam vervolgens een weekend naar huis. Hij bracht toen snoep mee en vertelde u dat hij gerekruteerd werd, meer vertelde hij echter niet

over zijn werk. Het laatste weekend voor u vertrok kregen jullie een dreigbrief van de Taliban. In die brief stond dat u en uw broer moesten stoppen met werken voor de regering en moesten stoppen met spioneren voor de Amerikanen. Uw broer gooide de brief weg en zei dat hij geen rekening ging houden met de vijand.

Vijf dagen later was u naar de koranles in de moskee gegaan en wanneer u thuis kwam zag u dat uw ouders hard aan het wenen waren. Ze vertelden u dat uw broer ontvoerd was en dat u beter het land zou verlaten. U zag dat uw vader hard toegetakeld was door de Taliban. U besloot naar het huis van uw oom langs moeders zijde te gaan.

U vertelde uw oom wat er gebeurd was en uw oom vertelde u ook dat u beter het land zou verlaten. Uw oom belde een smokkelaar en ongeveer zes uur later was u al vertrokken uit uw dorp.

U vertrok in de winter van 2011 en kwam hier toe op 12 april 2011. Daags nadien vroeg u hier asiel aan.

Na uw aankomst in België contacteerde u uw oom want uw ouders hadden geen gsm. Uw oom geeft u geen nieuws over uw ouders. Hij zegt steeds dat u hen een volgende keer zal kunnen spreken. U vermoedt dat er misschien iets met hen gebeurd is maar dat hij het u niet wil zeggen. Ook van uw broer hebt u geen nieuws meer vernomen.

Ter staving van uw asielrelaas legde u volgende documenten neer: uw taskara, een geboortecertificaat en een dreigbrief van de Taliban.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u ingeroepen elementen alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient besloten te worden dat ik u het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a, b of c van de Vreemdelingenwet niet kan toekennen.

Vooreerst dient gesteld te worden dat uw verklaringen bijzonder vaag en geenszins plausibel lijken waardoor ze elke overtuigingskracht ontberen.

Zo is het ten eerste weinig geloofwaardig dat uw broer voor de autoriteiten zou gewerkt hebben, hij daardoor zou ontvoerd worden, u ten gevolge van deze problemen naar de andere kant van de wereld moet vluchten en u hoegenaamd niets weet te vertellen over zijn werk. U weet niet wat hij deed voor werk, noch voor welke instantie hij werkte, noch waar zijn standplaats was. Buiten het feit dat hij u vertelde dat hij gerekruteerd was en snoep voor u mee bracht weet u dan ook niets te vertellen over uw broer zijn werk (CGVS, pp 14 – 15; 19 -20). Uw verklaring als zouden uw ouders en uw broer u niets willen zeggen uit vrees dat u iets aan uw vrienden zou vertellen over het werk van uw broer omdat u nog een kind was kan evenmin weerhouden worden (CGVS, p. 15). Zo blijkt uit uw administratief dossier dat na uw aankomst in België door middel van een medisch onderzoek werd vastgesteld dat u 20,8 jaar was met een mogelijke standaardafwijking van 1,7 jaar. Er kan dus worden aangenomen dat u bij uw aankomst in België zeker 19 jaar was. Gezien u maar twee maand onderweg was van Afghanistan naar België kan aangenomen worden dat u bijna 19 jaar oud was toen u Afghanistan verliet en dus zeker geen zestien jaar, zoals u zelf beweert, en dus al zeker geen "kind" meer waarvoor men alles zou moeten verzwijgen. Daarnaast geeft u ook geen afdoende verklaring voor het feit waarom uw ouders u niet hebben ingelicht over de activiteiten van uw broer toen zij u wegstuurden na uw broer zijn ontvoering. Gezien zij u het land uitstuurden door deze feiten kan ook verwacht worden dat zij u toch iets meedeelden over de reden waarom u uw land zou moeten verlaten, zijnde het werk van uw broer. Dat u hier hoegenaamd niets weet over te vertellen en dat u uw ware leeftijd achter houdt doet ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook de verklaringen omtrent de bedreiging die uw broer ontving van de Taliban zijn weinig plausibel. Zo verklaart u eerst dat uw dorp Terelei een klein dorp is, dat de Taliban de macht volledig in handen heeft, er gewapend rondloopt en het merendeel van de bevolking hen ook steunt (CGVS, p. 6; p. 10). Uw vader gaf koranlessen in de moskee en indien mensen problemen hadden in uw dorp dan gingen ze naar de Malek (CGVS, p. 6; p. 13). Deze informatie indachtig is het geenszins plausibel dat wanneer de Taliban weet heeft van het feit dat uw broer voor de autoriteiten werkt en zich in uw dorp bevindt, zij zouden nalaten om hem hierop aan te spreken of uw vader hierover rechtstreeks aan te spreken. Het feit dat jullie op geen enkel andere manier aangesproken of bedreigd werden door de Taliban, dan buiten die ene dreigbrief die aan jullie voordeur werd gelegd (CGVS, p. 17; p. 19), is geenszins plausibel. Indien zij de controle hadden over uw dorp dan kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij uw broer rechtstreeks zouden waarschuwen of toch via de imam, de Malek of via uw vader. Dat zij op een dergelijk omslachtige manier kenbaar zouden maken dat zij wilden dat uw broer stopte met werken voor de autoriteiten door eerst een dreigbrief te geven en jullie verder met rust laten lijkt niet waarschijnlijk. Daarnaast is het ook niet geloofwaardig dat uw broer geen belang hechte aan de dreigbrief en hem gewoon weggooide zonder er enig gevolg aan te geven (CGVS, p. 20). Zelfs u vroeg uw broer om te stoppen met werken voor de Taliban omdat u wist welk risico dit inhield, dan kan

redelijkerwijs verwacht worden van iemand van 27 jaar die opgegroeid is in een door de Taliban gedomineerd dorp dat hij op de hoogte is van het risico dat hij loopt door voor de autoriteiten te werken en dat hij daar ook naar handelt.

Dat uw vader u vervolgens meteen na de ontvoering zegt het land te verlaten, u naar uw oom stuurt en dat u zes uur later al met een smokkelaar richting buitenland vertrokken bent (CGVS, p. 18) houdt ook geen steek. Voor het vinden van een smokkelaar en het bijeenhalen van de nodige fondsen om de reis te bekostigen duurt redelijkerwijs enkele dagen. Dat u verklaart zes uur na de feiten reeds te zijn vertrokken is weinig aannemelijk.

Ook de documenten die u neerlegt ter staving van deze feiten doen geen afbreuk aan de bovenvermelde bevindingen, zij bevestigen eerder het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen. Wat de dreigbrief betreft dient gesteld te worden dat het hoogst merkwaardig is dat de Taliban naast uw broer, ook u beschuldigt van samenwerking met de autoriteiten en spionage voor de Amerikanen (CGVS, pp. 16 – 17). U verklaarde nooit gewerkt te hebben en nooit voor de Amerikanen gespioneerd te hebben (CGVS, p. 17) aldus is er geen enkele reden om aan te nemen dat de Taliban u daarvan zou beschuldigen.

Los van deze ongeloofwaardige vervolgingsfeiten die u inroept kan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw activiteiten in Afghanistan. U verklaart nooit gewerkt te hebben en enkel maar koranlessen gevolgd te hebben. U zou pas school beginnen lopen nadat u de koranlessen had afgerond maar door uw problemen kon u dus niet aan school beginnen (CGVS, p. 15). Gezien uit uw leeftijdsbepaling blijkt dat u Afghanistan als meerderjarige verlaten hebt komt dit alles niet geloofwaardig over. Het lijkt weinig plausibel dat u sinds uw geboorte (CGVS, p. 16) tot uw 19 jaar niets anders gedaan hebt dan in de lokale moskee van het kleine Terelei wat koranlessen volgen. Dat u in een grote Madrassa intensieve Koranstudies zou volgen of naast uw koranlessen in Terelei nog gewerkt heeft of naar school ging zou meer steek houden. Maar dat u helemaal niets deed buiten wat koranlessen volgen lijkt geenszins aannemelijk en doet ons eerder vermoeden dat u bewust de werkelijkheid probeert te verbergen.

Ook uw verklaringen als zou u geen contact meer hebben met uw ouders komen weinig geloofwaardig over. Zo zou u bellen met uw oom, die in jullie huis woont en zou die steeds zeggen dat u uw ouders de volgende keer kunt spreken. Hij zou u ook vragen niet te vaak te bellen omdat hij geen problemen wil (CGVS, p. 12). Gezien er geen geloof kan gehecht worden aan uw vervolgrelaas kan er ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaring als zou u denken dat ze dood zijn (CGVS, p. 13). Indien uw oom bij u thuis woont en hij een GSM heeft dan moet u hen redelijkerwijs kunnen bereiken.

Gezien het gebrek aan bewijs, uw vage en weinig plausibele verklaringen kan u onmogelijk het voordeel van de twijfel worden toegekend voor wat betreft de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze kunnen dan ook niet de basis vormen van een risicoanalyse in het licht van de Vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u neerlegt doen evenmin afbreuk aan bovenvermelde beslissing. Uw Taskara en uw geboortecertificaat tonen enkel uw identiteit en nationaliteit aan, die hier niet ter discussie staan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan het CGVS in bepaalde gevallen ook een beschermingsstatus toekennen omwille van de algemene situatie in de regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel de veiligheidssituatie van uw district inderdaad van dien aard is dat het Commissariaat-generaal van oordeel is dat subsidiaire bescherming gerechtvaardigd is, moet in uw geval besloten worden dat u het reële risico op ernstige schade ten gevolge van de precare veiligheidssituatie in het district Chaparhar van de provincie Nangarhar kunt vermijden door zich elders in Afghanistan te vestigen, zoals in de stad Jalalabad.

U bent een volwassen man (zie hoger). U woonde in de directe nabijheid van de stad Jalalabad (CGVS, p. 5), u spreekt beide landstalen (CGVS, p. 7) en naast de hoger beschreven problemen, die bedrieglijk werden bevonden, haalt u geen valabele elementen aan die u zouden beletten zich elders in Afghanistan te vestigen. Bovendien hebt u het aan het Commissariaat-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw werkelijke scholings- en beroepsachtergrond (zie hoger), onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van uw persoonlijke situatie, zodat er een ernstig vermoeden ontstaat dat deze beter is dan u het voorstelt. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalpt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder

regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Aldus kan redelijkerwijs besloten worden dat u zich bij een terugkeer naar Afghanistan in de stad Jalalabad kan vestigen. In casu moet dan ook de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB's "Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict", dd. 22 maart 2013; "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Het veiligheidsparadigma van Jalalabad lijkt sterk op dat van de andere steden in Afghanistan: criminaliteit is er het grootste probleem. Voorts controleren de Afghaanse veiligheidsdiensten de situatie steeds efficiënter. Het aantal aanslagen in de steden is relatief laag, het aantal burgerslachtoffers ook. De aanslagen zijn enerzijds gerichte aanslagen op hoge profielen aan de zijde van de regering, binnen de veiligheidsdiensten of waarvan wordt verondersteld dat ze bij de regering of internationale troepen aanleunen. Anderzijds vindt er sporadisch een complexe aanval plaats, meestal gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, zoals de luchthaven. Deze aanslagen hebben als oogmerk eerder een hoge visibiliteit in de media, dan dat het daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren. De kans om als burger in een dergelijke aanslag verzeild te raken, is erg klein. De veiligheidssituatie in de stad is er bovendien significant op vooruit gegaan.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit de toelichting bij zijn middelen leidt de Raad af dat verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht in samenlezing met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A (2) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 46 van het Burgerlijk Wetboek.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nogmaals een fotokopie neer van zijn geboortecertificaat en zijn taskara, documenten die reeds eerder neergelegd werden. Verzoeker voegt aanvullend nog twee persberichten toe over aanslagen in Afghanistan alsook bewijzen en attesten van gevolgde cursussen. Ter terechtzitting dd. 20/11/2013 legt verzoeker nieuwe bijkomende stukken (stuk 9 tot en met 13) neer: een legitimiteitsbewijs en foto's van verzoekers broer als luitenant, een attest van het Ministerie van Gezondheid, een proces verbaal en medische attesten.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is gezien (i) verzoeker geen enkele informatie kan geven betreffende de werkzaamheden van zijn broer, (ii) verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd over zijn leeftijd, (iii) de wijze waarop de taliban verzoeker en zijn familie bedreigden alsook de reactie van verzoekers broer daarop niet plausibel is gelet op de plaatselijke context, (iv) verzoekers abrupte vertrek in enkele uren niet plausibel is gelet op de moeilijkheid om op korte termijn de nodige fondsen daartoe te mobiliseren, (v) verzoekers verklaring dat hij in Afghanistan helemaal niets deed buiten wat koranlessen volgen geenszins aannemelijk is en doet vermoeden dat verzoeker bewust de werkelijkheid probeert te verbergen. Deze motieven vinden allen steun in de stukken van het administratief dossier en zijn deugdelijk.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat hij gelogen heeft over zijn leeftijd. Verzoeker verwijst naar artikel 46 van het Burgerlijk Wetboek en stelt dat dit artikel hem het recht geeft om het bewijs van zijn geboortedatum te leveren door alle middelen van recht, gezien het in Afghanistan onmogelijk is om een originele geboorteakte of officieel afschrift te verkrijgen. Verzoeker verwijst naar het door hem neergelegde geboortecertificaat en taskara en houdt vol amper 16 jaar oud geweest te zijn toen hij in april 2011 in België aankwam.

De Raad stelt vast dat uit medisch onderzoek onmiskenbaar is gebleken dat verzoeker op 14 juli 2011 de leeftijd van 20,8 jaar bereikt had, met een standaarddeviatie van 1,7 jaar hetgeen betekent dat verzoeker op dat ogenblik minstens 19,1 jaar oud was. De documenten die verzoeker aanreikt om zijn beweerde minderjarigheid te staven vermogen geenszins afbreuk te doen aan de conclusies van dit medische onderzoek. Dat deze documenten een leeftijd vermelden die nog eens drie jaar lager is dan de leeftijd die het medisch onderzoek als absolute ondergrens aangeeft is een afdoende aanwijzing om te besluiten dat de stukken vervalsingen betreffen. Dit geldt des te meer nu het van algemene bekendheid is dat aan Afghaanse identiteitsdocumenten niet veel bewijswaarde kan worden gehecht, aangezien corruptie bij het verkrijgen van documenten in Afghanistan wijdverbreid is. Zo zijn onder meer reis- en identiteitsdocumenten eenvoudig en tegen relatief lage prijzen te koop in Afghanistan en in de grensstreek met Pakistan.

Door bewust leugenachtige verklaringen over zijn leeftijd af te leggen heeft verzoeker een poging ondernomen om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. Een dergelijke houding is onverenigbaar met de medewerkingsplicht die op verzoeker rust en ondergraaft diens algemene geloofwaardigheid.

Gezien verzoekers beweerde jeugdige leeftijd bedrieglijk is blijft de vaststelling onverkort overeind dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkele achtergrondkennis bezit over de werkzaamheden van zijn broer bij de Afghaanse overheid. Tijdens het gehoor verklaarde verzoeker herhaaldelijk totaal onwetend te zijn betreffende het werk van zijn broer bij de autoriteiten. Verder dan de stelling dat zijn broer "*bij de autoriteiten*" werkte kwam verzoeker niet (gehoorverslag pp. 14-15 en 19-20). Gelet op de enorme impact die deze werkzaamheden beweerdelijk op verzoekers leven hebben gehad is het ongeloofwaardig dat verzoeker, die minstens 19 jaar was en wellicht ouder dan 20 op het ogenblik van de beweerde feiten, daaromtrent geen enkele toelichting kan geven. Dit argument klemt des te meer gezien de functie van verzoekers broer bij de overheid de enige en de directe oorzaak is van zijn beweerde problemen. Dat verzoeker op het gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog steeds geen benul had van de werkzaamheden van zijn broer getuigt van een verregerende desinteresse in zijn beweerde problemen. Tussen het indienen van zijn asielaanvraag en het gehoor bij het Commissariaat-generaal zijn er immers twee jaar verlopen waardoor

kan verwacht worden dat verzoeker zich ondertussen zou geïnformeerd hebben over de juiste toedracht van de tewerkstelling van zijn broer.

In de aanvullende nota die verzoeker ter terechtzitting neerlegt verklaart verzoeker voor het eerst dat zijn broer luitenant is bij het Afghaanse leger. Ter staving van dit nieuwe gegeven voegt verzoeker onder meer een legitimiteitsbewijs en foto's bij.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat de identiteit die op de legitimatiebadge (stuk 9) vermeld staat, "Sher Mohammad Zekrya", geen enkele overeenkomst vertoont met verzoekers eigen familienaam, "Tareler", waardoor dit stuk geenszins aantoont dat het hier om verzoekers broer gaat die werkzaam is in het Afghaanse leger. De foto's vermogen dit evenmin gezien niet kan worden nagegaan welke de identiteit is van de daarop afgebeelde personen. Verzoeker toont derhalve niet aan dat zijn broer voor de Afghaanse autoriteiten werkte, laat staan voor het Afghaanse leger. De stukken die verzoeker bijbrengt hebben slechts bewijskracht voor zover ze vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*. Gezien de functie die verzoekers broer bekleedde in dienst van de overheid, volgens verzoeker de enige en rechtstreekse oorzaak is van zijn beweerdde problemen met de taliban, leidt de ongeloofwaardigheid van deze functie noodzakelijkerwijs tot de ongeloofwaardigheid van de problemen die verzoeker en zijn familie zou gehad hebben met de taliban. De medische attesten ten slotte tonen aan dat 'Akhtar Zari' als hartpatiënt verzorgd werd in een ziekenhuis in Peshawar. Een oorzakelijk verband tussen de aangehaalde feiten en de attesten is evenwel niet aangetoond. De stukken 11 en 12 ten slotte zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling zodat ze op grond van artikel 8 PR RvV niet in overweging worden genomen.

Het asielrelaas is ongeloofwaardig en kan daardoor geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Deze vaststelling volstaat op zich om de in het verzoekschrift en de aanvullende nota aangevoerde middelen en bijgevoegde stukken betreffende de vluchtelingenstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou koesteren in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat betreft het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet oordeelde de commissaris-generaal dat er in voor verzoeker een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief open staat in Jalalabad, waardoor er voor hem geen nood is aan internationale bescherming. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). De analyse van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Jalalabad, toegevoegd aan het administratief dossier is gebaseerd op een hoeveelheid van verschillende objectieve bronnen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Voorts blijkt Jalalabad perfect te bereiken via de hoofdstad Kabul. Uit de informatie blijkt immers dat de hoofdstad Kabul veilig te bereiken is via de internationale luchthaven. Op de weg van Kabul naar Jalalabad vervolgens blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Er gebeuren incidenten op deze weg gelinkt aan het conflict maar deze doen zich meestal 's nachts voor en zijn hoofdzakelijk gericht tegen *high profiles* en meestal zonder burgerslachtoffers. Verschillende bronnen

geven aan dat de weg overdag voor burgers veilig is (SRB; *Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse*, 23-24, 21 maart 2013).

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker deze analyse en wijst daartoe op een aanslag in een buitenwijk van Jalalabad dd. 16/07/2013 (stuk 7). Dit persbericht zou volgens verzoeker aantonen dat *“het zeer waarschijnlijk is dat er nog dagelijks burgerslachtoffers vallen”*.

De Raad merkt op dat het voorkomen van een geïsoleerde terroristische aanslag (stuk 7) op zich niet aangeeft dat er in Jalalabad actueel een situatie van willekeurig oorlogsgeweld heerst in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke situatie veronderstelt dat het geweld een dermate hoge intensiteit heeft bereikt dat de loutere aanwezigheid op zich van de afgewezen asielzoeker in de betrokken regio een reëel risico op ernstige schade met zich meebrengt (HvJ C-465/07, *Elgafaji vs Staatssecretaris van Justitie*, 17 februari 2009, § 43), hetgeen zich slechts voor doet in de meest extreme situaties van veralgemeend geweld (EHRM, *Na tegen het Verenigd Koninkrijk*, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 20 december 2011, § 54). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt afdoende dat er zich actueel in Jalalabad geen dergelijke geweldssituatie manifesteert. Het voorkomen van één aanslag met twee burgerdoden op vermag op zich geen afbreuk te doen aan de analyse van de commissaris-generaal, gezien het een geïsoleerd incident betreft. Verzoeker laat verder na zijn stelling te staven dat er aldaar *“dagelijks burgerslachtoffers vallen”*. Er zijn aldsu geen feitelijke elementen voorhanden die erop wijzen dat er zich heden in Jalalabad een geweldssituatie voordoet in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER